

PRIKAZI I OSVRTI

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu
historiju

Broj 44, godina XXII
novembar, 2017. [str. 159-
160]

© Monos 2017

Mirza Avdičević, *Otrgnuto od zaborava* – *Gradačac kroz* *vrijeme*

JU Javna biblioteka Gradačac, 2017.

Na 593 stranice A4 formata, između tvrdih korica, stisla se knjiga **Mirze Avdičevića** „*Otrgnuto od zaborava – Gradačac kroz vrijeme*“ koju je u svojoj nakladi 2017. godine objavila JU Javna biblioteka „Alija Isaković“ Gradačac, i iste godine, na „Kikičevim književnim susretima“, i promovirala. Riječ „stisla“ nije upotrijebljena slučajno. Mirza Avdičević je kroz najmanje pet godina upornog istraživanja u ovoj knjizi zapisao, i kako on to voli reći, otrgnuo od zaborava, jedan sveobuhvatan dio prošlosti grada Gradačca. Avdičević je, naime, dugi niz godina pisao blog na kojemu je objavljivao kratke priče, vezane uz svoj rodni grad (rođen je u Gradačcu 9. 12. 1952. godine, gdje se školuje a nakon završenog Pravnog fakulteta u Sarajevu dobija i posao u privrednom sistemu UPI Sarajevo, RO Trebava Gradačac, no nakon kraćeg vremena prelazi u Elektroprivredu BiH. Obnašajući razne dužnosti, u Gradačcu ostaje do 1994. godine, kada odlazi u Kanadu gdje i danas živi).

Teme koje u svojim pričama Avdičević obrađuje su i velike i male, i opće i nesvakidašnje. Osim povijesnih i sportskih priloga o Gradačcu, u ovoj knjizi se nalaze i priče o građevinama – kada su nastale, tko je u njima živio, što se u njima nalazilo, izvorima vode, zatim priče o velikim i malim ljudima – književnicima, umjetnicima, sportašima, glazbenicima, ali i o slastičarima, ugostiteljima, vozačima, krpačima lopti i kopački. Čini se kao da Avdičević nije podcijenio niti zaboravio spomenuti niti jednog svojeg sugrađanina iz druge polovice XX. stoljeća, pa makar on bio obična čaršijska divanija... Stoga ne čudi da imenski registar na kraju sadrži više od 3.000 osobnih imena, sve samih sadašnjih ili negdašnjih stanovnika Gradačca. Neke priče graniče s fantazijom, mada nimalo ne sumnjamo u njihovu istinitost jer je svaka priča potkrijepljena i brojnim fotografijama. To

su priče poput one o Tomi Zdravkoviću, koji je na vlastitu želju, oduševljen gradačaćkom publikom, na splavu na jezeru Hazni, pjevao do zore. Ili priča o srazu malonogometnih momčadi, od kojih jedna igra u radnim, molerskim odijelima. Ili priča o utakmici između NK „Zmaj“ i NK „Vardar“ iz tridesetih godina prošlog stoljeća, u kojoj je ulog bio nevjerojatan – da se poraženi klub mora ugasiti!

Čitatelju koji nije iz Gradačca zasigurno će se otići kakav željni, trepteći uzdah žalosti što i on nije rođen u ovakvom gradu. Oni koji žive malo bliže Gradačcu zasigurno će, govoreći iz iskustva, otići potražiti neka od mjesta spomenutih u ovoj knjizi. Možda, poput

mene, potraži turbe Šehitluci u Sibovcu, ili fascinantni izvor Gradašnice, Starčevac u naselju Rakija, ili, očaran fotografijom prelijepe, prelijepe djevojke s ibrikom u ruci na Vodici u Gradačcu poželi vidjeti što je od tog izvora ostalo danas, ne vjerujući da se takva ljepota nije ovjekovječila, barem u energiji kojom to mjesto zrači. Za one čitatelje, koji su svojim porijeklom ili životom vezani za Gradačac ostaje gordost jer su marljivošću svoga neimara Avdičevića dobili spomenik trajniji od tuča na kojem treba da im poznavi svaka bosanskohercegovačka provincija.

Marko Matolić

Jelena Đurđević - Časna sestra